

<p>دلم که میسر و اندر هوای تو مرغیست مرا کشتی و پستی بسبب من و امن گرفت گریه من و امن تو سکین چشم چنان همی رود و اشکم که گزاشانی تیر</p>	<p>که از وطن برو و با تو با وطن ترسد شمشیر را چه تھاوت اگر کفن ترسد اگر ز پوست مایوسه پر برهن ترسد چشم من رسد اما باشک من ترسد</p>
---	---

<p>غزل ۲۰۱ از دیوان</p>	<p>بماند در شکن گیسو تو دل بسیار که آتش دل خسرویدان شکن ترسد</p>	<p>وسط المیوة بشر</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>و فادر نیگوان چندان نباشد مرا گویند مستکر در جو انان نظر در روئے تو خود کرده ام من دلم بابت پرستی خود گرفتست مرا بهر تو کافر میکند خلق مرد از سینه بیرون گر چه دادم</p>	<p>ترا خود هیچ بوسه زان نباشد که خوبی جز بلا سے جان نباشد بی تو و کرده را در مان نباشد مسلمان بودم امکان نباشد خود اهل عشق را ایمان نباشد که پوست را سر زندان نباشد</p>
---	--

<p>غزل ۲۰۲ از دیوان</p>	<p>ز بچران سوخت خسرو و ده که در عشق چه نیگو باشد از بچران نباشد</p>	<p>تقدیم همزه شده</p>
-------------------------	--	-----------------------

<p>از اشک من بگویت جز نسخ گل زودید چایکه از لب تو باران بوس بارو چشمم که خور و خونم از لبکه خون گرفتش جانم فدایش چون او خود را چشم سازد</p>	<p>زان گل که بویت آید میرد کسبک بویید دل غمچه غمچه خیزد جان خوشه خوشه بویید خود سخت خون خود را بی آنکه کس بویید با جلد در حکایت با من سخن نگویید</p>
--	---

<p>زین غم که از جدائی خسرو بسینه دارد</p>

غزل ۲۰۳ از دیوان	شاید کہ بر تن او ہر مو سے او بیوی	وسط البحرۃ شروع
ویدہ چون با تو ہم نظر کردو ہر کہ از درد عشق با خبرست تا خیالت درون خانہ بود یخوڑم خون عنسہ بیادت نہر من ز برگشتن تو سے میرم کہمیا نیت آتش عشقت	تا وہ کہ قشتہ بر اسیر کردو چون ترا دید با چشمہ کردو صبر مشکین برون در کردو کے بیادت شکر شکر کردو چون ہمیں ہم کہ جو ہر کردو کہ از درد سے ہمیں درد کردو	

غزل ۲۰۳ از دیوان	خسرو از کاستین چو بی شک بوسہ وہ کہ نیش کردو	بقیہ نبتہ شروع
------------------	--	----------------

مرانا آشنائی یا میان دل رہا باشد نخواہد مردہ کس خود اولی من میں خوشم بریا پہ بیداری بہم رخسار داشت این نیرہ صبا کی بویت آرد تا زید عمارہ مسکین ز ہجرت لبکہ در خود گم شدیم آگاہیم نمود	مجالست انیکہ جانم از صبوری آشنا باشد رجان خویش در زخم کہ پہلویت چاہا باشد حقش بگذارم او کیشب ترا و زریہ پاہا باشد کہ اور از زندگی زنیکو نہ بر باد ہوا باشد کہ ہر شب او کجا و من کجا اول کجا باشد	
---	--	--

غزل ۲۰۵ از دیوان	گر فحاری من در کیسو خوبان کسے وانہ کہ در دام طالی سچو خسرو مبتلا باشد	وسط البحرۃ شروع
کاریت در سرم کہ نیامان کے خود لیکن نیاز خندہ کہ دیوانہ تر سرم جانم خدا کے تر گس تو یاد ہر آگہ	ہر کسیت در و ہم کہ پیرمان کے خود دیوانگی من چو بیابان کے خود خون سیکہ ہزار پیمان تیشو	

آنکس گشت عاشق و بیدل از دیدش
ولر از عشق چند ملامت گنیم که هیچ

اگرنی که عاقبتت که بیان نمیشود
این کافیه قدیم مسلمان نمیشود

غزل ۲۰۹ از دیوان

خسرو که هست سوخته و خام نور عشق
آتش زشش که بخت و پیرمان نمیشود

غزوة الکحل شعر

کجای و شکوفه همه هست یار نیست چه بود
سیار آمد و هر گل که باید آن همه هست
با سطره توان روی دوستان دیدن
ز غرق تا بقیه ز رشدم ز گوته زرد
ز بهر خورون غم که هزار دل دارم
ز دوست شروه مقصود میسر لیکن

یت شکر لب من در کنار نیست چه بود
گلکے که میطلبم در بهای نیست چه بود
دو دید در او سر انتظار نیست چه بود
ولی ز رنگ شکیم عیار نیست چه بود
از آن هزار کی برقرار نیست چه بود
از بخت خوشیتم هتوار نیست چه بود

غزل ۲۱۰ از دیوان

اگر چه پا بود امید میکند خسرو
ز دور سپرخ سرش بجای نیست چه بود

تمنیه بجز شعر

با شرت تا بار و گر آن سپر این سو آید
آنکه بگفت مرادوی جو با پیش منید
دل که در زینت گره است نمی است عم آید
گر چه من گشته شوم ز آنکه بگوید یک بند
نیست ز تشوخی همه از دل بر خون نیست
هر چه اندر دلم و پیش و چشمم یارب

ست و خوشی پیش ملامت گریه کو آید
وان همه در نظر من سپر او آید
که غنیمت بر شش در ز سپر او آید
وہ کہ آن عشق و گریه سے چه نیکو آید
هر دم این همه خونایه که بر رو آید
پیش آن بر کس خونخواره جاود آید

خسرو از مراد عشق سنان توان دید

غزل ۳۰۸ از دیوان ابو خسر	بهر کجا بر آتش سبے بو آید	غزوة الکمان شعرا
ببار بے رخ گزنگ تو چکار آید اگر دو اسنیچ دو اندر بگر و او نرسد جی حال رو سے تو اند ویدہ میر و دیر دن مرا چہ مو سے سرت ساخت خیم جاودت خمر تو بار گزانت یک چون ازشت	مرا یک آمدنت بہ کہ صد مبار آید گل سپا وہ کہ او بر صبا سوار آید و گرتہ از مژغہ پائش نیوک خار آید کہ مو سے سرت پے جا و دلی کجا آید دلہم گران نشود کہ حشر از بار آید	
غزل ۳۰۹ از دیوان ابو خسر	نونی مراد دل و کے بود کز آمدنت مرا و خسر و جبارہ و رکت آید	تمنۃ العسر شعرا
سہ روز و رسید و آفتابم روزہ میدارد دہانش را کہ بوی شکم می آید کہ روزہ بشب ہم فرین شد بر عاشقان کوی نکار روزہ چندم قصا شد در رو ہجرت مرا صوم وصال تست کا فریکنہ خلیفہ ہلالی گشتم از روزہ کند زلفت را فلکن	چہ سو و از روزہ کز گری سہارا بیازارد از ان خطت کہ پیر امن لب مشک میکار کہ ہر گان ہی چون خورد شب از روز پندارد پوش آن رو تا جا تم قصا روزہ پندارد کہ ابرویت نازی ورو و محرابم ردا و ارد کہ تا خورشید را بر بند و از بالا فرود آرد	
غزل ۳۱۰ از دیوان ابو خسر	بروزہ مومن حلہ الید رعیت بشیر ہے بکویت از ان رسد خسر و کہ آنجا شد بسیار	وسط الیموۃ شعرا
دل کہ با تو بان بہ خواشنانی میکند بندہ در کوشش کہ خون خویش میا از درد آن پشگان ترا شد کار از خاسے بہ داتہ کو	شیکہ با خارہ زور آزمانی میکند در حساب خورش سنش باروانی میکند پیش شمع از سوزش خورشوشانی میکند	

<p>ز ابھی کو رو سجہ کرو و خوبا نر اندر مستان و تم کہ شب ز کوی خوشیم دید و گفت چون طبع و از عشاقان و فایز نیکو ان شکر مشرق کہ صبح افروخت سید اکہ طہیت شکر باروشی تو ام کارست چون بسیم کو</p>	<p>بہت ناپالغ ضرورت پارسائی میکند کیست این گفتند مسکنے کہانی میکند حسن چون ناپنیکو ان ہم ہونفائی میکند بردل مصحبتان داغ جدائی میکند سوی خوشید یک ہر سو خود نمانی میکند</p>
---	--

<p>عزل ۲۱۱ از دیوان</p>	<p>گر نہ خسرو از جہات خوشیتن سر آمدت ارچہ با چو متولایے آشنائی میکند</p>	<p>غزۃ الکمال شعر</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>یکہ غمزد بزن ان لب لعل شکر آلود یک شب برای دل من محرم من باش مانا کہ بر سے ز تو چشم کہ چہ کر و سے جاننا کہ گرفتار لببت گشتا چہ دانی عاشق کہ نیر و زینخ زد و چہ خستند نزل غم تو با و حرامم بفرقت</p>	<p>ہر عاشق رسوا کہ رخ از خون تر آلود بشنو ز و لم چند حدیثا بگر آلود و رکوسے تو از خون ہمہ و پوار و در آلود پر داز مجواز نگسان شکر آلود عشق تست در و غمش کہ میسے ریز آلود گر چشم و لم بھیجے از خواب خور آلود</p>
---	--

<p>عزل ۲۱۲ از دیوان</p>	<p>آسودہ خاک ورت اینک سر خسرو زان صندل راحت کہ بدین درو سر آلود</p>	<p>تمتہ السفر شعر</p>
-------------------------	--	-----------------------

<p>چشم فسوگر تو کہ داد فسون وہ خونابہ میخورم ندول و گریہ سے کہنم سست نشا و عیش کجا گرد و آدمی گشتے برون بیدہ غم من چون نہان کہنم</p>	<p>و اما ز نام عفتل بدست بنون وہ آرسے شراب گوہر مردوم برون وہ دور فلک چو بادہ بکامل نگون وہ چون نگسار گواہی حال درون وہ</p>
---	--

تعلیم جو رسکینیت بر خود است عجب	شیشہ فروش شک بدیوار چون فہم
غزل ۲۱۳ از دیوان	خسرو ز بہر آنکہ خورد شک بر دست خود را میان حلقہ طفلان ز بون فہم غزۃ الکمال شعر
زلقت صنما تاختہ چندین پر نشیند پر دین چو خسار تو ہر صبح نخبند و گر نیشک از دست تو بر خاک نشیند است در تیرہ نخواہد دل من حالت خود را در مشورت رنجیق خون کسی نیست چون وصل تو مارا اندہ دست با این	وان چشم تو با ابرو پر چین پر نشیند تا بر دل خورد شید ز پر دین پر نشیند این مدہ بران قامت شیرین پر نشیند با کیسہ مشکین تو چندین پر نشیند خط تو بان طرہ مشکین پر نشیند چندین غم تو بر سر بالین پر نشیند
غزل ۲۱۴ از دیوان	تو شاد و بزی کر بر خسرو نہ نشستی از ہجو توئی بر من سکین پر نشیند تلفظ اہم شعر
تا چہ ساعت بود یار کبان مسلمان او نشد از شب حامل چہ زاید یک پریشانی بعب مہ غلام است از پریش بوسہ سجدہ کرد مادہ من از آہ گرم سلینہ سوزان تیرس مردم چشم برون افتاد از گریہ ز پوست	کافت اندر سلینہ و اندیشہ در جان او نشد صند شہ حامل از ان زلفت پریشان زاوہ نشد این مہلی زاوہ کرد بوسہ یکسان زاوہ نشد کز تو ز پیر زن سیلاب طوفان زاوہ نشد رہت چون طغیانہ کہ خون آلودہ گران زاوہ نشد
غزل ۲۱۵ از دیوان	دل ز خوناب جگر بر خطہ سیکوید غمے چون کند چارہ شہر و کزئی آن زاوہ نشد غزۃ الکمال شعر
نہ از نقاش چین ہرگز چین صورتگری آمد	تہ این ناز و کز شہ از بہتان آدری آمد

<p>مکن ناز و کوش مارا مسل نیست این آخر چند امروز کاب چشم من خوب است که آمد ز خوبان اعنا و دم برین دل و ای مسکینی</p>	<p>اگر عاشق شدم جانان چه کردم کافری آمد و گر گون شود این دل مگر کان لشکری آمد که با این دشمنان دست و پایش و اوری آمد</p>
--	--

<p>غزل ۶۱۹ از دیوان</p>	<p>علام عشق شو خسر و ز بر تیغ کروان شد مدت عشق را شد که کارش سر سر می آمد</p>	<p>وسطا الجوزة شعر</p>
-------------------------	---	------------------------

<p>اگر سر و من در چین جا بگیرد چو شانه کند زلفت غیر فتان را بزل نفس مدام از پے خون دلها کسی کو گرفت از آرزو شد اورا اگر خیت یاری دهد آید آن مس چنان عالم این غم بر برق پایش</p>	<p>عجب باشد از سر و با ای بگیرد جایستی بوسے عود مطرا بگیرد همه سوسے او یک و گرا بگیرد دل از جلا و پاسے زیا بگیرد شبیے یامن و جام صبا بگیرد که این وید رنگ آن گفت با بگیرد</p>
---	---

<p>غزل ۶۲۰ از دیوان</p>	<p>بدنبال کن سسر و هر روز خسر و چو باد صباراه صخره بگیرد</p>	<p>تذیبه شعر</p>
-------------------------	--	------------------

<p>ماز مار اول بخت عاقله میاره شد این دل صبار کوش موند با کردم ز صبر باره باره گشت مرتا اول بر آتش چشمه کفر که در خوبان بسین نشیند دی رسی وید آن پرورد از سر و دوا شد دید چون دیوانگی من نزد بر سیند دست</p>	<p>باز عقل از جانان خوشتر آواره شد آنمخه پیوند پایش بار دیگر باره شد وز برای سوزن خمین تا چه آتش باره شد تاگر خنار یکی مردم کوش جو خوار و شد از سر و دیوانگی در پیش آن عیار و شد تختی دل بین که بست رنگ از نوا رفتند</p>
--	--

غزل ۳۱۸ دیوان	تا بجهه دوست نغمه همچو فراد و از غمت چاره خست و بکن کز عشق تو بیچاره شد	تخت بهمن شهر
بهر جنبش که در زلفت ز باد صیغگاه افتد گل ندر خوا بگناه نگرش افتد کز زوبیت تو میر مست سلطان هزاران تو به باطل ز چشمت کاروان صبر من تاراج کافر شد تو جوان میرنی و طالبان چون گرد و بنا سرم خاکه سر و که چون بنیذ با لاش	بیا دلماهی مسکینان کن آن لعل و تما و افتد ولیکن عشق از از احسک و خوا بگناه افتد چه عمر دار و از ان شا به که زاید در گناه افتد مسلمانان کسی دیدت کاندر شهر راه افتد بیا و کان عمان در دست مست خواه افتد کلاه افتد ز سر بر خاک شمر پیش کلاه افتد	
غزل ۳۱۹ دیوان	هوس وارد که در پایت سر تازی کند خست ولیکن که گذار راه پیش با و شاه افتد	بقیة شعر
بیا ساقی می در ده که گل در بوستان آمد شترابی خور و غنچه از هوا سے ابر در پرده بیان غنچه و گل ز پے زر بود اسکانے نیر سلطان نگذشت خورون چشم نگرش را اگر چه در بادست در سر هم به پیش گل اگر چه بوستان برده سجا خوب شد از گل الای ماه خرگاہی که ماندی و پس برده	ز جام لاله لیل مست گشت در عمان آمد صبا ناگدیش بوسیده بوش در وہان آمد کشا و آن عنقه مشکل صبا چون میان آمد شبه گزوبلی اندر ویدہ آن نالو ان آمد قیامی سکیند کار اوگی را این نشان آمد برو خوش برو خوش آخرون توان آمد برون می و تما شا کن که گل در بوستان آمد	
غزل ۳۲۰	گلستانیت خاک ستانت اندخ خوبان که مرغ آن گلستان خست و سحر البیان آمد	شعر

هوای خرمست هر طرف باران همی بارو نگون سرشاخهای سبز گونی در همی جنبه چکان قطره ز سرهای انار تازه پنداره خوش آن وقتی که مطرب سماع و نیکوان سرخوش ز سیرای خویبان را بساط سبزه میثوبه ولی هر قطره بر جان آوازه هست چون بکایان	نگویم قطره کز بالا گل در میان همه بارو ز بس کار برداروشان ایول غلطان همه بارو که هر دانه که بود و ستان درون سپان همی بارو خزان در میان سبزه و باران همه بارو هر آبی که بود بر سبزه بستان همه بارو جدا افتاده را که ز شر و طوفان همه بارو
--	---

غزل ۲۳۱ از دیوان	هوای ابریا بمحبتان خسرو غنیمت دان که حدیث و خوشدلی از صحبت ایشان همه بارو	تحفة الصغیر شرحه
------------------	--	------------------

چو ترک مست آلوده من شراب در آید لبش گرم بکشد در سوال بوسه بر تخم بیا که ز ابد شک از شبیت مست بیاید بگرد و دیده خود خالیستی از مژه کردم گفتم که رو سے بد پوار میرا ز تو آرام سر ز در پیچ بدون کرد و من لب خسته آخر کجست تیر مژه راست میزنی بدل من	ز شور او نمک در دل کباب در آید ولیک غمزه میا واکه در جواب در آید بجرعه ترکند آن زهد و در شراب در آید که بی خیال تو بیرون رود و خواب در آید عادت نیست که اندر دل خراب در آید رها کن که در ازوز آفتاب در آید که تیر کز چو آتش رسد بباب در آید
--	---

غزل ۲۳۲ از دیوان	ذکر به در غم ز دست بچشم خسرو و بیدل نماند آب کنون بود که خون ناسب در آید	بقیة شرحه
------------------	---	-----------

چو آن بیت از سر کو با هزار ناز بر آید ز نند پا و سگر با طراد زونه بلرز و	ز خلق هر طسعه آه جان گدازد بر آید کله چو بر سر آن سر و سر فر از بر آید
---	---

<p>مراشمال قدش در عجز شسته بر انسان عجب در زبان را شک و خم نیست بیاد آن قدم قامت رشک لعل و چشم چو پشت دست گرم از نسوس حیرت آید</p>	<p>که گر بر آید شیش بر کفشد باز بر آید چو سینه از زنگل محمود اگر آید بیز سینه که بریزد درخت مانده آید نسوس در چشم از نقیسه که کار آید</p>
--	---

غزل ۲۲۲ از دیوان	نماز نیست مرا جز بطاق ابرو آن بت که کار خسر و گمراه ازین نشا آید	غزوة الکمال شعرا
------------------	---	------------------

<p>ما را غم آشوخ اگر بنده نسازد شیرین دلش ناز و صبح خداست سزایست دم حله مهر دار و نوایی جانان ز غمت مروم و ز جو برستم اکنون که مرا گشت بگریه که بار سزای</p>	<p>این غمزد و با مال بر گشته نسازد در قلب مروم ز شک خنده نسازد عیش همه نیست که با بنده نسازد گر بار و کعبه تو اصر زنده نسازد خود را بستم عمیق و شرمنده نسازد</p>
--	--

غزل ۲۲۳ از دیوان	آخر زول خسر و بخاره بزوان شو کس خانه ورین آتش سوزنده نسازد	غزوة الکمال شعرا
------------------	---	------------------

<p>هوای خرم است و ابر لولو بار میبارد بروی سیرهای ترک قطره بچکر گوسه گل سرخ انار از شاخ سبزش چون چکان چون خرامان سر و من مست لطافت بچکر از و هوای عاشق را ز غم آرد و آن بر قطره اگر عرق عرق رخساره خرابان ندیستی</p>	<p>زلال زندگی بر شاخ حفره آمار میبارد که بر سطح زمرود دیده پای نار میسبارد تو بند ای که طوطی گوهر از سفار میبارد چه ناز است ز کز شمرده که زان رخسار میبارد ز بهر جان عاشق خجسته خنجر از میبارد مگر کن قطره های خوش که بر نظر از میبارد</p>
--	--

غزل ۲۲۵ از دیوان	فریشتہ چون گلن با لب تیکر و لب شیرینی چو در رحمت تو خسرو شکار از گھاڑی مبار	نخستہ ہنر شہ
چو صبح از روی نورانی نقاب تارکشاید بناشد حاجب طلب و برفان مہجوی را خوش آن عاشق کہ خوابش بیدہ باوریں عمر غلام خوابگان شوخم کہ آواز خوش سناستے	سیم از بہر طوق صد ناز نا آزار کشاید چو مرغ صبح گاہی نالہای زار کشاید چو خیر و ناکمان بیدہ بیروسے بار کشاید بصد ناز و کرشمہ تر کس بہار کشاید	
غزل ۲۲۶ از دیوان	دلت نکشاید الا بالی روی تیان خسرو ولے ہر کس لیے از سبزہ گلزار کشاید	وسط الحیوۃ شعر ۶
سینیدہ دم چو درازا بر در فشان بچکد روان کن آن نمی چون آفتاب گر با کرم شراب آب حیاتست و جان ماسور خوشا کشیدن می بر سیاہ سبزہ چو ابر چنان بر آب خود آید چین ز ابر بہار بر روی نازک گل تیز منکر اسے تر کس	یکام لالہ و سوسن زلال جان بچکد چنانکہ خوی ز بنا گوش دوستان بچکد کہ مرودہ ز تدرہ کند چون بنا کدان بچکد کشیدہ باشد و باران بگان بگان بچکد کہ ہر زمان تری از شاخ از غوان بچکد کہ خون ز روش تر بسم کہ ناکمان بچکد	
غزل ۲۲۷ از دیوان	ز شاخ سبزہ چنان آب بچکد ز تر سے کہ در زخاۃ خسرو بہر زمان بچکد	بقیۃ شعر ۶
ہو آبوستان خوش گشت باوہ طوفان وارو سو کہ بگر غنچہ باوہ ہا نوروست در پردہ کنون دلبستگی غنچہ با گل کے سنان مانر	کنون ہر کس جان رو ہو آبوستان وارو ہمہ سرخی رو دیدہ گو اہی گر نہان وارو کہ ہر چہ اندر دل عنایت سوسن بزبان وارو	

<p>ازان برخط بینی تاز و تراغ دل لاله ربا کن تا ترا بنیم گرم جان میر و گورد</p>	<p>که لبیل روز شب نالهای عاشقان دارد که مشغول حالت کن سر شویش جان دارد</p>
<p>غزل ۲۲۳ از دیوان</p>	<p>زمان مستی است اکنون ز تو به کج حسرت که کار امروز ساقی وی چون از غوان دارد</p>
<p>دل از رخ تو بگلهای تازه رو نرود کسیکه یا دلبت هر دمش گلوگیر است خطی کشید با فسون بگرد روی تو حسن بزیر با تو ام آرزوست خاک شدن لطفاتی نه چنین دارد آب دیده من ز سینه جان همه حال چون نخواهد رفت</p>	<p>که آرزو سے عزیزان بزرگ دیو نرود نه می که چشمه جوانش در گلو نرود که هر دلی که در و شد بسج سوزود اگر چه خاک شوم نیزم آرزو نرود و گرنه سر و من اندر کتار جو نرود در بیغ باشد اگر زیر پاسے او نرود</p>
<p>غزل ۲۲۴ از دیوان</p>	<p>ازان پری نیزم جان خسرو ابلیم و دعای دولت شاه فرشته خوزود</p>
<p>رسید موسم عید و صلا سے می دروان می که ساقی رحمت خون مستان خورد نگر بر آب خود آیم ز خشکے روزہ لبان نیمه بقیه ز جام فتنه تمام خضر بخت بسا غزنے کے کہ اجمیات</p>	<p>پایال برکت خوبان ماه سپیکر و او پہنچو ایها کہ بدان غمزا سے کافر و او دو سه پیالہ بیایم ہر اسر اسر و او کہ نقل مجلس مستان بیا و کبوتر و او پس آنکے بکفت ثانی سکت در و او</p>
<p>غزل ۲۲۵ از دیوان</p>	<p>بیراتانش خسرو نثار موسم عید بو زن شعر مہر کشیدہ گوہر و او</p>

<p>زانت کز وی آرزو سے بر نہ لیستہ اند زیرا ملک بدام کو بر نہ لیستہ اند نخل از بلند مرغ ترا پر نہ لیستہ اند علیے و شان بر آخور او حیرت لیستہ اند بنگین کہ اہل سرکہ زیور نہ لیستہ اند ورنہ ز چرخ نقش تو اتر نہ لیستہ اند چون رزق را بروی کسی ورنہ لیستہ اند</p>	<p>اہل خرد کہ دل بجان ورنہ لیستہ اند دل را فراخ کن ز پیے صید آسمان راہ از راز رخش ترا پیے نگر وہ اند جایی خزانست آخور رنگین روزگار تیغ تو ریورست چو خنجر سے کشتی خشت سر تو کرد تگون پیش ناکسان منت پیدا وہ کہ بخشندہ ایزد دست</p>
---	---

<p>غزل ۲۳۱ از دیوان</p>	<p>خسرو زبان کا تو یہ خود را صفت کن شمشیر چو پیرا کہ زرنہ لیستہ اند</p>	<p>وسط البحرۃ شعر</p>
-------------------------	--	-----------------------

<p>آنکے کہ از کرشمہ و نازت سرشتہ اند جان سودہ اند زنجیہ در چشمہ حیات عما بہا سے ترکہ از ان میچکہ نبات گر پر تو سے زردی تو بر صالحان فتد عشاق را بجز جگر خستہ بر تدارد از تبرکام دل چو تنہم برود تو چون</p>	<p>نقشے چو تو در کلک قضا کم نوشتہ اند تا از ان خمیر مایہ فعلیت سرشتہ اند پیش لب تو خشک و تر نشو و جو کشتہ اند در حال سایہ گیر و شان فرشتہ اند زان دانہای دل کہ بکوی تو کشتہ اند در پود چرخ تار مرا دے ترشتہ اند</p>
---	--

<p>غزل ۲۳۲ از دیوان</p>	<p>خسرو از ان بجاہ ز تمدان تو فتاد کشتش ویدہ پروہ نقد پرشتہ اند</p>	<p>یقینتہ شعر</p>
-------------------------	--	-------------------

<p>ای زلف تو وام دل وانا و خرومند اندر دل من بود نمانے ز صبور سے</p>	<p>دشوار جسد دل کہ در افقاد دوران شید با دے یوزید از تو و از بیخ بر افشکند</p>
---	---

<p>یو ویم حسرو دمنه که زو عشق تو بر ما شیر نیست و روح تو از همه زینتی لاف ای باو بختیان سر آن لفت بختیای در آرزویک سخن تلخ بمسروم اصحاب هوس چاشنی عشق چه دانند بگزار که بیرون رود از پرده دل راز</p>	<p>دیو انگلی آور و تا ندیم حسرو دمنه علو استوان خور و بد نیسان تو سوگند بر حال پریشانی پریشانی شده چند روزن شده از دولت آن لعل شکر خند لذت ندهد تشنه می را شکر و قند کین پرده نمازست کمون قابل بوند</p>
--	---

غزل ۲۳۳ از دیوان	هرگز نرو و نقش رخت از دل حسرو ز انگورته که از ران سگان دافع خداوند	غزوة الکمال شده
------------------	---	-----------------

<p>آن عزیزان که همه شب بیدل من کردند من چو مرغان نفس خوی بزندان کردم آنکسان کز پی آن رولے بدم میگویند جلوه کن رو تو تورشید که اهل خرد ز ابدان در هوس لفت چو ناز تو اند منم و دوستیت بهم بحق دوستیت آنکه کارند همه تخم ملامت یارب زخم پیکان بگر و وز چه دانند آنان</p>	<p>فرخ آنروز که بر دیده رو دشمن کردند وقت شان خوش که بگرد گل و گلشن کردند پرده بردار که دیوانه ترا از من کردند بے سرو پا همه چون فرده ز روزن کردند چه غمت دارد و بگذار بر همین کردند همه خلعم اگر از بجهت تو دشمن کردند راه من بمله چو من سوخته خرمن کردند که نه از خار کسی سوخته دامن کردند</p>
---	--

غزل ۲۳۴ از دیوان	آمدی باز تو در دل سپس از آن حسرو در عقل و جان پیش کیا کردم سرتن کردند	بقیة شکر
------------------	--	----------

آنکه یک چند آب حیوان کرد	لب لعلت هزار چندان کرد
--------------------------	------------------------

ایر از رشک و درو ندانت
چون بریم آفتاب رنگ لب
توبت آذری و نقش زنت
چشم بد وور از چنان روسی
دل بیا و بخت جمد تو بر سن
تا نزدیکه چور و س تو سنج

گوهر خویش را پریشان کرد
بعل را ز بر سنگ نهان کرد
آتش سیند را گشتان کرد
که از چشم دور نتوان کرد
و آنکه از غمزه تیر باران کرد
از دهر سرد و من زمستان کرد

غزل ۲۳۵ از دیوان
دیدم سر و خطت چو بالب گفت
که خضر مسیل آب حیوان کرد
غزه الکلاں شره

آنمه دعوی که اول عقل و عودا کرد
تج و بیداری شبهای عم روشن بنود
سیر کز نار شد بر شکن اسکے پہن کار
در و پا قوت لب لیلی منفر هست لیک
وانه آن کز گلر خان خور دست خاری هر حک
وار و اندر دل عبارتی وقت گریه بان
شکل یار اثر و در تو تکر و آسے که آن
بر من بیا و شیرین گشت همچون اصل

دید چون دیت بجز خوشین اقرار کرد
خفته بودم پیش ازین هم بجز تو ام سید کرد
کین چنینها آدمی از هر دل بسیار کرد
کی توان سچاره محبتون را با و هشیار کرد
گر چه بلبل در گلستان ناله های زار کرد
کار کن اندر دلش گر میتوانے کار کرد
گشت اهل در و را بید و را افکار کرد
زانکه عشقت چاشنی خویش با آن یار کرد

غزل ۲۳۶ از دیوان
گر چه چشم و پیش ازین در پیش خوبان سجد کرد
عین محراب و دایره می تو استغفار کرد
بقینت شره

اگر چه پا تو حدیث جفا بخوار کرد
ولی یک تا بتواند دست بخوار کرد

<p>من این پلا همه از دیده دیدم بزاو وصل بیک بوسه جان بخوام داد خط است بوسه دادن بر لب ومان تو لیک کشم بکوسه تو تا که رقیب کافر کیش چون بکارستان فت و پیشت پس این هر آن نماز که ناکرود مانند پیشستان وان بجا و بروی نکو بخوام خواند</p>	<p>بنا نمودن رویت مرزا بخوام هم کرد ولیک وقت شمردن و عا بخوام هم کرد تو خواه تیغ بزنی من خطا بخوام هم کرد من این عز از براسه خدا بخوام هم کرد نماز اگر چه نباشد زوا بخوام هم کرد اگر خدا بخواهد قصتا بخوام هم کرد زبیر دیده بد هم و عا بخوام هم کرد</p>
--	---

غزل ۲۳۷ از دیوان	برفت دل از من ای اهل دل که صبر کشید چو دل بیا بدیند شما بخوام هم کرد	وسط الحیرة شوه
------------------	---	----------------

<p>از ان اهل نظر در غم اسیرند نیامند اهل دل در چشم خوبان درون دیده شامه نیکو از ا دیت از خوب رویان حیت پایید بدیدار سے که بنامند از دور کسان که دست دل خون بخورند ز به غم سرد از عاشقان کرد</p>	<p>که منظور ان بنایت و لب پذیرند که اینان تنگ چشم آنان حیت پذیرند اگر چه راست و در با الا چه تیرند بد جانیکه مشتاقان تیرند پذیر چشم جلان گر در پذیرند اگر پذیرند بسم طفله شیر اند شب بهران حساب عمر گیرند</p>
---	---

غزل ۲۳۸ از دیوان	زور دست مردمان چشم خسرو در آب دیده مرغ آب گیرند	وسط الحیرة شوه
------------------	--	----------------

باو آمدوزان سر و خیران خبر آورد	در کالبد سوخته جان دگر آورد
---------------------------------	-----------------------------

امروز ہم از وصال صبح سہ سہ سہ
 صدمت با دست بران دیدہ کہ ان دراه
 ہرگز تر و زو اول من گریہ آن شب
 ای ویدہ فرود تیر ہر آن آب کہ واسکے
 من آن طلب کردم و این گریہ ازین سوز
 زان مرغ کہ شب نالہ ہمیکہ و بر سہند
 خون من دل سوختہ در گردن قاصد

این بوی کہ بو دست کہ با دوسرا آورد
 من سر بہ طلب کردم و او خاک و آورد
 کش زرتہ پہلو شدہ از خاک در آورد
 کین آتش اندوہ زمین دور بر آورد
 او خود ہمہ پر کالہ تون جبکہ آورد
 جاسکے گل خندان مراد لظنسر آورد
 کین نامہ کہ آورد از و دیر تر آورد

غزل ۲۳۹ از دیوان

خسرو نکش وار کہ اکسیر حیاتست
 گروی کہ صبا دوش از ان رہا تر آورد

بقیہ شہ

بکوی عاشقی از عافیت نشان نہ ہند
 چو عشق جان بروشگر گوی کہین دولت
 ز دست می توان داد خویر و بیان را
 گرت تہی و شہر بیت وقت را خوشندان
 بگفتش کہ بکش تا بمریم و بر ہم
 چو بار نیست تبسکین خلق نہ توان زیست
 چو جان ہم ہمیش در رہش کنی ہم خاک
 زہے علاوت تیغ از کف تگور و بیان
 چو دل حریف تو شد ز نیازا سے سالی

ہر آنکسے کہ پا و این نہ ہند و آن نہ ہند
 عطیہ نیست کہ کس را بر ایگان نہ ہند
 اگر چہ داود دل یار مہربان نہ ہند
 کہ در میان یکے عمر جا و دان نہ ہند
 جو اسپہ واد کہ راحت بجا شقان نہ ہند
 کہ دوستان اگر دم دل دہند جان نہ ہند
 حقیقت ست کہ جانم بر آستان نہ ہند
 اگر بہت رقیبان بدگمان نہ ہند
 تنک شراب مر اساعر گران نہ ہند

بجو ترک جو انان طریق خسرو نیست

شعر	ہمیں بولو کہ ز خویر زیش امان تہ بند	غزل ۲۳۰
<p>ما از عصمت صبا دیوانہ کرد بسکہ بلبل نالہ مستمانہ کرد بلبل بیچارہ را پروانہ کرد جرعہ سے درتہ پیمانہ کرد بسکہ عشقت آتش دیوانہ کرد ایں کہن ریشے کہ در دل خانہ کرد کوہکن خواب اندرین افسانہ کرد</p>		<p>باز بوسے گل مرا دیوانہ کرد باز مرا از تازہ شد مستی عشق گل چو شمع خویر وئی بر فروخت لالہ ہم ہر نقا صبا می شراب خرمن بسیا ہر شیاران لبخوت جان پرواز خانہ تن عاقبت قصہ شیرین عجب فساد است</p>
سلاویرہ شعر	خورد خسر و نیست جز خم چون کسبم چون خدا آن مرغ را این دانہ کرد	غزل ۲۳۱ دیوان
<p>خندہ باغ مرا کہیں ہمسران آورد چہا پر جبکہ زخم جو سگان آورد چشم بدورد مرا مو سہ آہران آورد در زمین بوسے کہا با تری استان آورد زان چہ جو دم کہ صبا بوی گلستان آورد سوی ہر باغ میں سر و خرامان آورد جانی خاشاک نہ کہی تو ہمہ جان آورد کہ ترا بر سر ولہا سے پریشان آورد</p>		<p>پاژ آمد بوسے گل و در بیان آورد باز گلہا سے نواز و در کمن یا دم آورد فصل نور و ز کہ آورد و طرب بر ہمہ خلق ہر سحر باؤ کہ بر سینہ من کرو گذر بوی آن گم شدہ خوش نیبا ہم بیچ پکار آید بے سر و قدم کہ چہ بیزار توان ز نیست بیان و گران کہ چہ صبا یا و پار سیا بر قیبا تو پریشان ہمہ وقت</p>
	با چہان روئے ابرو دل خسر و صدیر	

غزل ۲۳۲ از دیوان	نتوان خوردن و بر روی تو نتوان آردو بقینتہ شرہ
<p>باز یاد آن شبیم دیوانہ کرد شد خراب این دل وہ سلطان حسن کم مبادوش موسے ارچہ زلفت را شمع مہمان داشت چون پروانہ را من نمیدانم کہ چون باشد پرے آشنا شد با ولم عشقت چو جان</p>	<p>کان سپر یا من خواب افسانہ کرد از کجا منسزل درین ویرانہ کرد بہر آزار دل من شانہ کرد مخ بر بانشس ہم از ویرانہ کرد شکل تو بار مرا دیوانہ کرد گرچہ از زبان خودم بگمانہ کرد</p>
غزل ۲۳۳ از دیوان	از دل خسرو چه پرپی حال کو قبلہ را در کار این جتانیہ کرد عزہ انگال شرہ
<p>بزم مارا یکدو خواب آلودہ اند سایہ پروردند از خط سیاہ چارہ بر اندام شان گوی ز لطف می میان شیشہ صافے تگر می نہ بیند سوسے با سانی از آنکہ یارب آن سرخی لبش را از می است</p>	<p>مست خوشگونی شراب آلودہ اند سایہ پر آفتاب آلودہ اند برگ گل را از گلاب آلودہ اند آتشے گولے آب آلودہ اند چشمہ اشیش مست و خواب آلودہ اند یا خوشش از خون ناب آلودہ اند</p>
غزل ۲۳۴	بست خسرو را سوا کے زان دہن کز میش را و جواب آلودہ اند شرہ
<p>باز ابر آمد و بر سبزہ گل افشانے کرد تصح لالہ چو از باد صبا گردان گشت</p>	<p>برگ گل را صدف لولو مر جانے کرد مست شد بلبل و آہنگ غزلوانے کرد</p>

<p>شاپہ باغ زیک رعینت پارائے مرغ در پر وہ عشاق سرو وی سکینت ای صبا وی کہ فلان کھین سے بخورد آنرا این شرم آن بود کہ او خند و زمان حق چشم من سکینت خدایا پسند ہمہ عمرت نکتم سے گل بد عمدہ عمل عنصہ ام شیر دکا می دل سخن میر کئے آنرا می گرتے ہی جان مرا خرابی سوخت کس بران روی نمی یارہ کفین جانانا عشق در سینہ ورون آمد و عالی فرمود شہ جلال الدین فیروز شاہ انکو در ملک پہنچ و شواری در توبت او نسبت ازاکر</p>	<p>گو شہ را ہمد بر لوہور ماسنے کرو چاک زو پیرا ہن خود گل دیارائے کرو بیج باوے من گم گشتہ زنائے کرو بر لب آب نشست و شکر افشائے کرو پائش آن گشت کہ بر تر گسستائے کرو یار ہر خندہ کہ بر روی تو میناسنے کرو وہ چرا گوے از ان چیز کہ متوائے کرو بیج اندر دل او کار نیست رائے کرو زلفت کردار کہ بسیار پریشائے کرو صبر سکین متوائست گرا بنائے کرو تا ابد خواہد شاہی و جہا بنائے کرو فتنہ بر بستر خواب آمد و آسائے کرو</p>
---	---

<p>غزل ۲۳۵</p>	<p>لو پر پونے دیوانہ کن شہر و را عمدہ شہ را چو فلک عمدہ سلیمانے کرو</p>	<p>شہ</p>
----------------	--	-----------

<p>تاب رخت آفتاب ناورد آن حال چو زہ ہوشش من بود دل و عمو کے صابریے ہیکرہ و سے یہ تو صبا پیام من بود از گریہ خون منہم ہر دوست</p>	<p>ذوق تو شراب ناب ناورد خشناس تو با بیج خواب ناورد چون روئے تو دیدہ ناب ناورد چون باز آمد جواب ناورد چشم ہم قدرے گلاب ناورد</p>
--	--

این دیده کلام را ز دل بود زلفت تو دل مرا به ز دیده	که ز گریه بر دهنه آب تا آورد رحمت بمن خراب تا آورد
---	---

غزل ۲۳۶ از دیوان	افسوس که خسروش گرفت پیشش شد کامیاب تا آورد	غزوة الکمال شعرا
------------------	---	------------------

جوان و سپر که در نبرد مال و فرزند جانشینی که گریه بر پیشش و سوال خوش آنکسان که گذشتند پاک چون خورشید بنامه که ره جان نیتوانند بستن بسیرة زار فلک طرفه با عیان نامید جمال طلعت همه صیقلان علمیت و ان بساز تو شد ز میر مسافران وجود بقا که نیست در و حاصل همه محبت اگر تو آدمی در سگان بپوشد بین ترا به از عمل خیر نیست فرزندے	نه عاقبت که طفلان تا خرد شدند یقین بدان تا تو که بر پیشش نوشتی که سایه نیز لبوس جهان نیکیستند چه ابله که سائید دل سینه شدند که هر مهال که شانه خدایا کردند که میر و نده ز انسان که باز پیوستند که میمان عزیزند در دهنه شدند چون بگریه همه مردم هیچ شدند که بهتر از من تو شدند خدا او نده که دشمن شدند از او گان فرزندند
---	--

غزل ۲۳۷ از دیوان	مجموعه دینی اگر اهل سبته خسرو که از بهانه که به مراد میل نهندند	وساطة الجیوة شعرا
------------------	--	-------------------

چشمها را گوی کین ناز و کرم گفتند چشم سگان و کسندم هم سی خون ل آب مرهم از لبهاست مجموع برین جان فکار	در نه بر هم عالمی را خسته دور هم گفتند شانه و آبی که زلفت را هم اندر هم گفتند و ای بر پیشه که آرزو از ناک مرهم گفتند
---	--

بر درت عشاق چون گویند درو بر کنند
چشم مشتاقان از خون بسته گردی آب
بند بر عاشق بدان ماند که باشد بر سبک
و دم که بر بادش بر آید باز در تن چون دو
ای صبا آنکه وقتنگ اندر بر با کوسه

چون مان کز گرمی دل شعله نامم کنند
باز یکشاید بگر بارش هم از غم کنند
تا تو انرا ز دست جانی دو آتش هم کنند
وہ بدین خواری جلوتہ یا دآن ہدم کنند
ما ز غم مرو ہم دل از سوی ما ہم کنند

غزل ۲۳۸ از دیوان

خسرو از جان دوست میدارد جانان و مران
شایدان باید که کارش مردان کم کنند

بقیة شعر ۹

حدسنت گراہل دل بدانشند
سیح و خضر را آنرو سے بناسے
بسین کا بیسند لافدا از حضرت
بست را جان توان خواندن ولیکن
مخ ای پاکدامن عاشقانت
تجوہم زبست زخم عشق کار نیست
مکن بر بالیصحت صایع ایدوست
بگوشیش اسے صبا کہ کہ سسم از ما

و دعالم درت باسیت نشانند
بکش جانان مرا گزند و ما ستند
کہ سیکوید و روحی راست مانند
نمیدانم کہ آن خطار اچہ خواشند
اگر چشم تر و امن نشانند
رقیبانرا بگو تیغ ہم نرا نشانند
کہ مستان لذت لغوسے ندانند
کہ اہل خاک خدمت میرسانند

غزل ۲۳۹ از دیوان

بجائے کر گل رویت چکہ خوشے
و چشم خسرو آنجا خون چکانند

وسطالہیۃ شعر

جامعے کہ ز ہم صبیحان جدا باشند
ہلاکت من بیچارہ از کسائے پرس

چکہ نہ باخرو و صیر آستان باشند
کہ چند کہ ز عزیزان خود جدا باشند

زیندہ پر سے کا خربے کجا پاستے
بیشہر چو تو جریے بلا سے تو یہ مطلق
شراب صاف سلامت بہر عمر است
ولا زکریہ خود سوختے سے گھنٹے

زخا نمان بدراختا و گان کجا پاستے
عجب ز اہد صوفی کہ پارسا پاستے
ولیک باجران تشریف بلا پاستے
کہ خوب رویان البستہ بیوفا پاستے

غزل ۲۵۰ از دیوان

بلائی عشق بکین خسرو خوش آنرغان
کہ صید خچل شاہین بادشا پاستے

غزۃ الکمال شعر ۹

خوب رویان برل سوختہ ساغر زیندہ
وہ نگیرد بہ بتان گریہ گرم و دم سرد
عاشقان ز نظر دوست چو دست فشانند
ای خوشاکتہ شدن بر خوبان کہ اگر
ماہ و خور چو تو غیند ایدل و جان منزل تو
غزۃ راکار لغز نامی بشہر اسلام
ما بخون خوردن و تو با دیگران چو تو انکرو
اسے صباران سر کہ منتظر انرا کردی

بجز از خون جگر شربت و مگر نہ ہند
کان در خان سببین آب ہوا بر نہ ہند
چہ تا عیست دو عالم کہ صلا ورنہ ہند
تیغ نبردست رقیبان سترگر نہ ہند
کان ولایت کہ تو داری بہ و خور نہ ہند
کہ مسلمان گئے شمشیر کافر نہ ہند
چشمہ روئی کہ حق شد بکنز نہ ہند
تا بدین دیدہ و گر رحمت آن در نہ ہند

غزل ۲۵۱ از دیوان

بہ نظر بس کن و ذکر لب و دندان بکندار
ز انکہ خستہ و کدالی و رو گو بہر نہ ہند

وسط المجرۃ شعر ۹

تخطاب طلعت ایماہ پر زمین کروند
از انگے کہ بر آمد خط تو کروند
زمین سوال کنی گر چہ پست و مد ہوشے

ستارگان فلک جلا آفرین کروند
بسا کسان کہ چو خط جامہ کاغذین کروند
ز چہمات کہ تاراج عقل و دین کروند

<p>بناتوانی چشمت که خواست قربانی خوشتم که طره و زلفت مرا گزین کردند</p>	<p>غزل ۲۵۲ از دیوان</p>
<p>فردا اکلاں خورم</p>	<p>زود بر طعنه که رسوا چرا شدی خسرو قصا و قدر چون کسندم چنین کردند</p>
<p>ای خوش آن طایفه کین سلسله میگردد که در دوشستی ز زندانی بی سامانند عجب از خلق که بنید جو تنها مانده ز آنکه در ول و کروی هست که جانفش نهند که جوان و تر و تو خاسته و ناوانند میغروشان اگر این دل کمن بستانند این ز تو آید و آنما که ترا میسدانند عزت و خواری در کوی وفا کیستند بعد ازین سر و نخیر و اگرش نبشاندند</p>	<p>ختم زانت تو که ز بنجیر جتو کش خوانند ای صبا نرم تری رو بعباز زلفش عجب آید همه را مردنم از بجز و مرا جان عاشق چو برون رفت گنوا نندش باز گر و خوبان جهان عاشق بیایب مگرد صوفی امر و سر تو بی شکستن دارد ایچه شو خلیست که گوئی دل من در وید بنده ام خواه قبولم کن و خواهی رو کن با و حسنت همه خوبان چنین را شکست</p>
<p>بنیفته شعرا</p>	<p>✓ می بر دست یا بوس تو خسرو در خاک چون شود خاک بگو تا برست آستانند</p>
<p>دو دیده در ره آن سر و کله از باند برفت از سر و در و سر حمار باند مرا و رون دل این داغ یادگار باند بکام لذت همان خوشگوار باند بیادگار درین سینه بکار باند</p>	<p>خوش آن شبی که سرم زیر پایار باند شمارها که کشیدم بر دسیاهی خوشش چراش خضر خورم که زود گشتم مست گر آب خضر خورم در و سر وید که مرا گذشت آنشب آن عیش و آن نشاط وید</p>

<p>چگونه بر کسبم آخر که خاک بر سر من بیا و پاک کیے بوسه یادگار و هم حدیث اہل نصیحت نگنجدم در دل کنون چنانکہ ہی بایرت بکیش ایدوست مرا ز بخت ولی بود پیش ازین نالان</p>	<p>سریکہ در رہ جولان آن سوار بماند کہ جان ہمیر و دوست و باز کار بماند کہ در درو تہ سخنمای آن نگار بماند کہ عقل و صبر بر اوست اختیار بماند برفت آن دل و این نالهای زار بماند</p>
---	---

غزل ۲۵۳ از دیوان	غمم کبشت بزاری و مردم خوشم بارے کہ این فسانہ خسرو و بگوش یار بماند	وسط البحرۃ شعرا
------------------	---	-----------------

<p>دل شد ز دست پر تره از خون نشان با از ناخن بار چسبیدہ کسب کے بیرون شود و نیال یار رفت روان گرد آب چشم مریم نکرورشس مرا پند و دوستان ای ویدہ ماجرای دل خون شدہ کنون بکچتد ہر چہ بہت بود دست و پرست گفتیم کہ خبر بہ تویہ سبک دستی دے مارا و و اع گردول و عقل ہر چہ بود یہ خوبست دوش ہند چہا ہای ادنیال</p>	<p>جان رفت دیار کم شدہ بر جا جان بماند یاری کہ در درو تہ حاضر ہنمان بماند آن رفتہ باز نامہ و اشکم روان بماند و اعد وطم حراحت گفتار شان بماند با دوستان بکوی کہ مارا زبان بماند دست صلاح و رتہ رطل گران بماند عمری گذشتہ این دل من چہا جان بماند الامہ ساز بر آن آستان بماند صدیر آہ نیکشس اندر مکان بماند</p>
--	---

غزل ۲۵۴ از دیوان	خسرو ز آد گرم بر آتش شاد و نعل بر ہر زمین کہ از رسم ہنیش نشان بماند	تذکرہ بعضی شعرا
------------------	--	-----------------

و انبوسستان برشت از روی دل بماند	و زمین ہر ہر سر کو لشکر سے دل بماند
----------------------------------	-------------------------------------